EURÓPAI
BIZOTTSÁG

Brüsszel, 2025.5.13.
COM(2025) 246 final

2025/0118 (NLE)

Javaslat

A TANÁCS HATÁROZATA

az Európai Unió által az Európa Tanácsnak a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről és azok megelőzéséről szóló egyezménye Részes Felei bizottságának 18. ülésén a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködéssel, a menekültüggyel és a visszaküldés tilalmával kapcsolatos kérdések tekintetében tíz Részes Államnak címzett, az egyezmény általuk történő végrehajtásáról szóló ajánlások és következtetések elfogadásával kapcsolatban képviselendő álláspontról

INDOKOLÁS

1. A JAVASLAT TÁRGYA

E javaslat tárgya az Unió által az Európa Tanácsnak a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről és azok megelőzéséről szóló egyezménye (a továbbiakban: isztambuli egyezmény vagy egyezmény) Részes Felei bizottságának 2025. június 5–6-i 18. ülésén az egyezmény végrehajtásáról szóló, tíz Részes Államnak címzett nyolc ajánlástervezet és két következtetéstervezet tervezett elfogadásával kapcsolatban képviselendő álláspont meghatározásáról szóló határozat.

2. A JAVASLAT HÁTTERE

2.1. Az isztambuli egyezmény

Az isztambuli egyezmény átfogó és harmonizált szabályrendszert hoz létre a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak megelőzése és leküzdése érdekében Európában és azon kívül. Az egyezmény 2014. augusztus 1-jén hatályba lépett.

Az EU 2017 júniusában aláírta az egyezményt, és 2023. június 28-án két jóváhagyó okirat letétbe helyezésével lezárta a csatlakozási eljárást, aminek következtében az egyezmény 2023. október 1-jén hatályba lépett az EU számára. Az Unió a kizárólagos hatáskörébe tartozó kérdések tekintetében csatlakozott az egyezményhez, nevezetesen az Unió intézményeivel és közigazgatásával kapcsolatos kérdések[1], valamint a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködéssel, a menekültüggyel és a visszaküldés tilalmával kapcsolatos kérdések[2] tekintetében. Az egyezményt valamennyi uniós tagállam aláírta, és 22 megerősítette[3].

2.2. A Részes Felek Bizottsága

A Részes Felek Bizottsága[4] az egyezmény Részes Feleinek képviselőiből áll. A Részes Feleknek törekedniük kell arra, hogy a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak megelőzésével és leküzdésével foglalkozó, lehető legmagasabb rangú szakértőket jelöljék ki, akik ellátják a képviseletüket[5]. A Részes Felek Bizottságának feladatait az eljárási szabályzatának[6] 1. szabálya sorolja fel. 2023. október 1-jén az EU az isztambuli egyezmény Részes Felévé, és ezáltal a Részes Felek Bizottságának tagjává vált (az egyezmény 67. cikkének (1) bekezdése).

---

1 A Tanács (EU) 2023/1075 határozata (2023. június 1.) az Európa Tanácsnak a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről és azok megelőzéséről szóló egyezményének az Unió intézményei és közigazgatása tekintetében az Európai Unió nevében történő megkötéséről (HL L 143. I., 2023.6.2., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2023/1075/oj.

2 A Tanács (EU) 2023/1076 határozata (2023. június 1.) az Európa Tanácsnak a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről és azok megelőzéséről szóló egyezményének a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködéssel, a menekültüggyel és a visszaküldés tilalmával kapcsolatos kérdések tekintetében az Európai Unió nevében történő megkötéséről (HL L 143 I., 2023.6.2., 4. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2023/1076/oj.

3 A megerősítések 2025. április 24-i állapota: AT (2013); BE (2016); CY (2017); DE (2017); DK (2014); IE (2019); EL (2018); ES (2014); EE (2017); FI (2015); FR (2014); HR (2018); IT (2013); LU (2018); MT (2014); NL (2015); PL (2015); PT (2013); RO (2016); SI (2015); SV (2014); LV (2023).

4 A Részes Felek Bizottsága – isztambuli egyezmény: A nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni fellépés (coe.int).

5 A Részes Felek Bizottságára irányadó eljárási szabályzat 2.1.b szabálya.

6 A 2015. május 4-én elfogadott IC-CP(2015)2 dokumentum.

2.3. Az isztambuli egyezmény ellenőrző rendszere

Az isztambuli egyezmény, annak biztosítása érdekében, hogy a Részes Felek ténylegesen végrehajtsák rendelkezéseit, ellenőrző rendszert hoz létre[7]. A cél az egyezmény gyakorlati megvalósításának értékelése, valamint iránymutatás nyújtása a Részes Felek számára. Az ellenőrző rendszert két különálló, de egymással együttműködő szerv alkotja: egy független szakértői testület (a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni fellépéssel foglalkozó szakértői csoport [a továbbiakban: GREVIO]) és a Részes Felek Bizottsága.

A GREVIO független szakértői csoport, amelynek feladata, hogy az egyezmény 66. cikkének (1) bekezdésével összhangban országonként ellenőrizze az isztambuli egyezmény végrehajtását. Az ellenőrzési eljárást az egyezmény 68. cikke határozza meg. Az egyezmény 68. cikkének (1) bekezdésével összhangban az új Részes Feleknek a GREVIO által készített kérdőív alapján jelentést kell benyújtaniuk az egyezményt átültető jogalkotási és más intézkedésekről. A GREVIO jelentést készít az érintett fél által az egyezmény végrehajtása érdekében hozott intézkedésekről, valamint javaslatokat és tanácsokat fogalmaz meg arra vonatkozóan, hogy az érintett Részes Fél hogyan kezelje a feltárt problémákat[8].

A GREVIO jelentései alapján a Részes Felek Bizottsága az egyezmény 68. cikkének (12) bekezdésével összhangban az érintett Részes Félnek szóló ajánlásokat fogadhat el az egyezmény végrehajtására vonatkozóan, és a végrehajtással kapcsolatos válasz benyújtását illetően határidőt határozhat meg. E rendelkezés alapján a Részes Felek Bizottsága ajánlásokat fogadott el a Részes Felek számára, amelyek különbséget tesznek azon intézkedések között, amelyeket a Részes Félnek a lehető leghamarabb meg kell hoznia, előírva, hogy a Részes Fél három éven belül tegyen jelentést a bizottságnak, valamint azon intézkedések között, amelyek – bár fontosak – nem ugyanolyan szintű sürgősséggel bírnak. A hároméves időszak végén a félnek jelentést kell tennie a Részes Felek Bizottsága részére a neki címzett ajánlások végrehajtása terén elért előrehaladásról. Ezen információk, valamint a kapott további információk alapján a bizottság titkársága[9] elkészíti a felülvizsgálat alatt álló felekre vonatkozó ajánlások végrehajtásáról szóló következtetéseket, amelyeket a Részes Felek Bizottsága fogad el.

Mivel szinte valamennyi fél esetében lezárult a kezdeti értékelési eljárás, a GREVIO 2022 végén úgy határozott, hogy az értékelés következő szakaszába lép. Az egyezmény 68. cikkének (3) bekezdése értelmében a GREVIO kezdeti értékelést követő értékelési eljárásait körökre (a továbbiakban: tematikus értékelési körök) kell bontani. Az első tematikus értékelési kör címe „A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén”, és 2023-tól 2031-ig tart. Míg a kezdeti értékelés az Isztambuli Egyezmény mintegy 60 cikkére terjedt ki, az új tematikus értékelési eljárás 20 cikkel foglalkozik, nevezetesen a 3., 7., 8., 11., 12., 14., 15., 16., 18., 20., 22., 25., 31., 48., 49., 50., 51., 52., 53. és 56. cikkel. Ezek a cikkek normákat határoznak meg a bűnüldöző hatóságokra, a büntető igazságszolgáltatás szereplőire, az áldozatoknak nyújtott általános támogató szolgálatokra és szakszolgálatokra, valamint az áldozatközpontú általános megközelítésre vonatkozóan. A cél e területek mélyrehatóbb értékelése, az egyes cikkek keretében elért eredményekre összpontosítva. A Részes Felek Bizottsága legutóbbi, 2024. decemberi ülésén határozatot fogadott el a Részes Felek

[7] Az isztambuli egyezmény 1. cikkének (2) bekezdése.

[8] Az isztambuli egyezmény 68. cikkének (10) bekezdése.

[9] A végrehajtás és a jelentés felügyeletére vonatkozó alkalmazandó eljárást „A Részes Államoknak címzett ajánlások végrehajtásának felügyeletére vonatkozó keret” („Framework for supervising the implementation of the recommendations addressed to state parties”) c. dokumentum ismerteti, amelyet a Részes Felek Bizottsága 2021. április 13-án fogadott el, IC-CP/Inf(2021)2.

Bizottsága által a GREVIO első tematikus értékelési körének részeként elfogadott jelentésekre tekintettel elfogadandó ajánlásokról [IC-CP(2024)10 rev].

A Részes Felek Bizottságának eddigi gyakorlata az volt, hogy konszenzuson alapuló ajánlásokat és következtetéseket fogad el ülésein, amelyeket a Részes Felek legalább egyharmadának, a Részes Felek Bizottsága elnökének vagy a főtitkárnak a kérésére[10] hívnak össze, általában évente kétszer.

2.4. A Részes Felek Bizottságának tervezett jogi aktusai

A Részes Felek Bizottsága a 2025. június 5–6-i 18. ülésén várhatóan elfogadja a következő, az első tematikus értékelési körön alapuló nyolc ajánlás- és két következtetéstervezetet (a továbbiakban: tervezett jogi aktusok vagy ajánlás- és következtetéstervezetek):

- Ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Albánia [IC-CP(2025)2-prov];
- Ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Ausztria [IC-CP(2025)3-prov];
- Ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Dánia [IC-CP(2025)4-prov];
- Ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Finnország [IC-CP(2025)5-prov];
- Ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Monaco [IC-CP(2025)6-prov];
- Ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Montenegró [IC-CP(2025)7-prov];
- Ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Spanyolország [IC-CP(2025)8-prov];
- Ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Svédország [IC-CP(2025)9-prov];
- Következtetések a Részes Felek Bizottsága által San Marino tekintetében elfogadott ajánlások végrehajtásáról [IC-CP(2025)10-prov];
- Következtetések a Részes Felek Bizottsága által Szlovénia tekintetében elfogadott ajánlások végrehajtásáról [IC-CP(2025)11-prov].

3. AZ UNIÓ ÁLTAL KÉPVISELENDŐ ÁLLÁSPONT

A tervezett jogi aktusok tíz Részes Államra irányulnak, és (az első tematikus értékelési körön alapuló) nyolc ajánlást tartalmaznak az isztambuli egyezmény végrehajtása érdekében meghozandó intézkedésekről, valamint következtetéseket a korábbi ajánlások Részes Államok általi végrehajtásáról. Témájuk az egyezmény rendelkezéseinek végrehajtása, és olyan, a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködéssel kapcsolatos kérdéseket foglalnak magukban, mint az áldozatok védelmével, a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak áldozatainak támogatásával kapcsolatos kérdések, valamint – az egyik félnek címzett következtetések esetében – az egyezmény menedékjoggal és a visszaküldés tilalmával kapcsolatos rendelkezései. Ezek a kérdések az uniós vívmányok, különösen a nőkkel

[10] Az egyezmény 67. cikkének (2) bekezdése.

szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről szóló irányelv[11], az áldozatok jogairól szóló irányelv[12], a menekültügyi eljárásokról szóló rendelet[13] [14] és a családegyesítési irányelv[15] hatálya alá tartoznak. Ezek a kérdések az EU kizárólagos hatáskörébe tartoznak annyiban, amennyiben az egyezmény vonatkozó rendelkezései az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 3. cikkének (2) bekezdése értelmében közös szabályokat érinthetnek, vagy megváltoztathatják azok alkalmazási körét. Helyénvaló meghatározni az Unió által a Részes Felek ülésén a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködéssel, a menekültüggyel és a visszaküldés tilalmával kapcsolatos kérdések tekintetében képviselendő álláspontot, mivel a tervezett jogi aktusok meghatározó módon befolyásolhatják az uniós szabályozás tartalmát, mivel a jövőben befolyásolhatják az egyezmény vonatkozó rendelkezéseinek értelmezését.

Az uniós hatáskörbe tartozó kérdésekre vonatkozó ajánlás- és következtetéstervezetek összhangban állnak a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés, a menekültügy és a visszaküldés tilalma területére vonatkozó uniós célkitűzésekkel és szakpolitikákkal, és nem vetnek fel aggályokat az uniós joggal kapcsolatban. Ezért javasolt, hogy az Unió ne emeljen kifogást az ajánlás- és a következtetéstervezeteknek a Részes Felek Bizottsága 18. ülésén történő elfogadása ellen.

4. JOGALAP

4.1. Eljárási jogalap

4.1.1. Általános elvek

Az Európai Unió működéséről szóló szerződés (a továbbiakban: EUMSZ) 218. cikkének (9) bekezdése határozatok elfogadásáról rendelkezik „a megállapodásokkal létrehozott szervekben az Unió által képviselendő álláspontok kialakítására vonatkozóan, amennyiben az ilyen szervnek joghatással bíró jogi aktust kell elfogadnia, kivéve a megállapodás intézményi kereteit kiegészítő vagy módosító jogi aktusokat”.

A „joghatással bíró jogi aktus” fogalmába beletartoznak a nemzetközi jognak a kérdéses szervet szabályozó szabályai szerint joghatással bíró jogi aktusok. Ezenfelül a fogalom magában foglalja azokat az eszközöket is, melyek a nemzetközi jog szerint nem bírnak kötelező erővel, de „meghatározó módon befolyásolják az uniós jogalkotó által [...] elfogadott szabályozás tartalmát”[16].

---

11 Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2024/1385 irányelve (2024. május 14.) a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről (*HL L, 2024/1385, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1385/oj*).

12 Az Európai Parlament és a Tanács 2012/29/EU irányelve (2012. október 25.) a bűncselekmények áldozatainak jogaira, támogatására és védelmére vonatkozó minimumszabályok megállapításáról és a 2001/220/IB tanácsi kerethatározat felváltásáról (HL L 315, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2012/29/oj).

13 Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2024/1348 rendelete az Unión belüli nemzetközi védelem iránti közös eljárás létrehozásáról, valamint a 2013/32/EU irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L, 2024/1348, ELI: *http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj*).

14 Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2024/1346 irányelve (2024. május 14.) a nemzetközi védelmet kérelmezők befogadására vonatkozó szabályok megállapításáról (HL L, 2024/1346, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1346/OJ).

15 A Tanács 2003/86/EK irányelve (2003. szeptember 22.) a családegyesítési jogról (HL L 251., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2003/86/oj).

16 A Bíróság 2014. október 7-i ítélete, Németország kontra Tanács, C-399/12, ECLI:EU:C:2014:2258, 61–64. pont.

4.1.2. A jelen esetre történő alkalmazás

A Részes Felek Bizottsága az isztambuli egyezmény által létrehozott szerv. A Részes Felek Bizottsága által elfogadandó tervezett jogi aktus joghatással bíró jogi aktus. A tervezett jogi aktusok meghatározó módon befolyásolhatják az uniós jog tartalmát, mivel a jövőben hatást gyakorolhatnak az isztambuli egyezmény vonatkozó rendelkezéseinek értelmezésére. Ezért a javasolt határozat eljárási jogalapja az EUMSZ 218. cikkének (9) bekezdése.

4.2. Anyagi jogalap

4.2.1. Általános elvek

Az EUMSZ 218. cikkének (9) bekezdése szerinti határozat anyagi jogalapja elsősorban azon tervezett jogi aktus célkitűzésétől és tartalmától függ, amellyel kapcsolatban az Unió által képviselendő álláspont meghatározásra kerül. Amennyiben a tervezett jogi aktus kettős célkitűzést követ, vagy két összetevőből áll, és ezek egyike elsődlegesként vagy döntő jellegűként azonosítható, míg a másik pusztán járulékos jellegű, az EUMSZ 218. cikkének (9) bekezdése szerinti határozatot egyetlen jogalapra, azaz az elsődleges, illetve döntő jellegű célkitűzés vagy összetevő által megkövetelt jogalapra kell alapítani.

Valamely, egyidejűleg több cél elérésére irányuló vagy több elválaszthatatlan és egymáshoz viszonyítva nem járulékos jellegű összetevőt magában foglaló tervezett jogi aktus esetében az EUMSZ 218. cikkének (9) bekezdése szerinti határozat anyagi jogalapját kivételesen a különböző vonatkozó jogalapok fogják képezni.

4.2.2. A jelen esetre történő alkalmazás

Ami az anyagi jogalapot illeti, az Unió a kizárólagos hatáskörébe tartozó kérdések tekintetében csatlakozott az isztambuli egyezményhez, nevezetesen az Unió intézményeivel és közigazgatásával kapcsolatos kérdések[17], valamint a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködéssel, a menekültüggyel és a visszaküldés tilalmával kapcsolatos kérdések[18] tekintetében. Az Uniónak az isztambuli egyezményhez való csatlakozására két külön tanácsi határozat vonatkozik, annak érdekében, hogy figyelembe vegyék Dánia és Írország különleges helyzetét, tekintettel az EUMSZ V. címére. Következésképpen az Unió által a Részes Felek Bizottságában képviselendő álláspont meghatározásáról szóló határozatot is két határozatra kell bontani, amennyiben a vonatkozó ajánlások vagy következtetések mindkét kérdést érintik.

A tervezett aktusok a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés (az EUMSZ 82. cikkének (2) bekezdése és 84. cikke), valamint a menekültügy és a visszaküldés tilalma (az EUMSZ 78. cikkének (2) bekezdése) területére vonatkozó célkitűzéseket és elemeket foglalnak magukban. Ezek elválaszthatatlanok és egymáshoz viszonyítva nem járulékos jellegűek. Ezért a javasolt határozat anyagi jogalapja a következő rendelkezésekből áll: az EUMSZ 78. cikkének (2) bekezdése, 82. cikkének (2) bekezdése és 84. cikke.

---

17 A Tanács (EU) 2023/1075 határozata (2023. június 1.) az Európa Tanácsnak a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről és azok megelőzéséről szóló egyezményének az Unió intézményei és közigazgatása tekintetében az Európai Unió nevében történő megkötéséről (HL L 143. I., 2023.6.2., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2023/1075/OJ).

18 A Tanács (EU) 2023/1076 határozata (2023. június 1.) az Európa Tanácsnak a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről és azok megelőzéséről szóló egyezményének a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködéssel, a menekültüggyel és a visszaküldés tilalmával kapcsolatos kérdések tekintetében az Európai Unió nevében történő megkötéséről (HL L 143. I., 2023.6.2., 4. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2023/1076/OJ).

4.3. Következtetés

A javasolt határozat jogalapja ezért az EUMSZ 78. cikkének (2) bekezdése, 82. cikkének (2) bekezdése és 84. cikke, összefüggésben az EUMSZ 218. cikkének (9) bekezdésével.

2025/0118 (NLE)

Javaslat

A TANÁCS HATÁROZATA

az Európai Unió által az Európa Tanácsnak a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről és azok megelőzéséről szóló egyezménye Részes Felei bizottságának 18. ülésén a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködéssel, a menekültüggyel és a visszaküldés tilalmával kapcsolatos kérdések tekintetében tíz Részes Államnak címzett, az egyezmény általuk történő végrehajtásáról szóló ajánlások és következtetések elfogadásával kapcsolatban képviselendő álláspontról

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 78. cikke (2) bekezdésére, 82. cikke (2) bekezdésére és 84. cikkére összefüggésben annak 218. cikke (9) bekezdésével,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

mivel:

(1) Az Unió az Európa Tanácsnak a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről és azok megelőzéséről szóló egyezményét (a továbbiakban: az egyezmény) – az Unió intézményei és közigazgatása tekintetében – az (EU) 2023/1075 tanácsi határozat[19], és – a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködéssel, a menekültüggyel és a visszaküldés tilalmával kapcsolatos kérdések tekintetében, amennyiben azok az Unió kizárólagos hatáskörébe tartoznak – az (EU) 2023/1076 tanácsi határozat révén[20] megkötötte, és az egyezmény az Unió tekintetében 2023. október 1-jén hatályba lépett.

(2) Az egyezmény 66. cikkének (1) bekezdése alapján a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni fellépés szakértői csoportjának (a továbbiakban: GREVIO) kell nyomon követnie az egyezménynek a Részes Felek általi végrehajtását. Az egyezmény 68. cikkének (11) bekezdése szerint a GREVIO-nak jelentést és következtetéseket kell elfogadnia az érintett fél által az egyezmény rendelkezéseinek végrehajtása érdekében hozott intézkedésekről.

(3) Az egyezmény Részes Feleinek bizottsága – az egyezmény 68. cikkének (12) bekezdésével összhangban – elfogadhatja az érintett Részes Félnek címzett

[19] A Tanács (EU) 2023/1075 határozata (2023. június 1.) az Európa Tanácsnak a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről és azok megelőzéséről szóló egyezményének az Unió intézményei és közigazgatása tekintetében az Európai Unió nevében történő megkötéséről (HL L 143 I., 2023.6.2., 1. o.), a Tanács (EU) 2023/1075 határozata – HU – EUR-Lex.

[20] A Tanács (EU) 2023/1076 határozata (2023. június 1.) az Európa Tanácsnak a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről és azok megelőzéséről szóló egyezményének a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködéssel, a menekültüggyel és a visszaküldés tilalmával kapcsolatos kérdések tekintetében az Európai Unió nevében történő megkötéséről (HL L 143. I., 2023.6.2., 4. o., a Tanács (EU) 2023/1076 határozata – HU – EUR-Lex.

ajánlásokat. Az ajánlások a GREVIO-jelentésen alapulnak, és különbséget tesznek azon intézkedések között, amelyeket a Részes Felek Bizottságának megítélése szerint a Részes Félnek a lehető leghamarabb meg kell hoznia, előírva, hogy három éven belül tegyen jelentést számára az e tekintetben tett lépésekről, valamint azon intézkedések között, amelyek – bár fontosak – nem ugyanolyan szintű sürgősséggel bírnak. A hároméves időszak végén a Részes Félnek jelentést kell tennie a Részes Felek Bizottsága számára az egyezmény tíz konkrét területén meghozott intézkedésekről. Az említett információk, valamint a bármilyen további kapott információ alapján a Részes Felek Bizottsága elfogadja a bizottság titkársága által előkészített következtetéseket az ajánlások végrehajtásáról.

(4) Az egyezmény 68. cikkének (3) bekezdése értelmében a GREVIO kezdeti értékelését követő értékelési eljárásokat körökre (a továbbiakban: tematikus értékelési körök) kell bontani. Az első tematikus értékelési kör címe „A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén”, és az egyezmény 20 konkrét cikkével foglalkozik, nevezetesen a 3., 7., 8., 11., 12., 14., 15., 16., 18., 20., 22., 25., 31., 48., 49., 50., 51., 52., 53. és 56. cikkel. A Részes Felek Bizottsága legutóbbi, 2024. december 17-i ülésén határozatot fogadott el a Részes Felek Bizottsága által a GREVIO első tematikus értékelési körének részeként elfogadott jelentésekre tekintettel elfogadandó ajánlásokról [IC-CP(2024)10 rev].

(5) A Részes Felek Bizottsága a 2025. június 5–6-i 18. ülésén várhatóan elfogad az egyezmény tíz Részes Fél általi végrehajtására vonatkozóan nyolc ajánlástervezetet „A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás megvalósítása révén” című első tematikus értékelési kör alapján, illetve két következtetéstervezetet (a továbbiakban: ajánlás- és következtetéstervezetek):

– Ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Albánia [IC-CP(2025)2-prov];

– Ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Ausztria [IC-CP(2025)3-prov];

– Ajánlások –A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Dánia [IC-CP(2025)4-prov];

– Ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Finnország [IC-CP(2025)5-prov];

– Ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Monaco [IC-CP(2025)6-prov];

– Ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Montenegró [IC-CP(2025)7-prov];

– Ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Spanyolország [IC-CP(2025)8-prov];

– Ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Svédország [IC-CP(2025)9-prov];

– Következtetések a Részes Felek Bizottsága által San Marino tekintetében elfogadott ajánlások végrehajtásáról [IC-CP(2025)10-prov]; valamint

– Következtetések a Részes Felek Bizottsága által Szlovénia tekintetében elfogadott ajánlások végrehajtásáról [IC-CP(2025)11-prov].

(6) Az ajánlás- és következtetéstervezetek tárgya az egyezmény azon rendelkezéseinek végrehajtása, amelyek a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködéssel kapcsolatos kérdéseket foglalnak magukban, mint például a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak áldozatainak védelmével és támogatásával kapcsolatos kérdések. A következtetések az egyezmény menekültügyre és visszaküldés tilalmára vonatkozó rendelkezéseinek végrehajtására is vonatkoznak. Ezek a kérdések az uniós vívmányok, különösen az (EU) 2024/1385 európai parlamenti és tanácsi irányelv[21], a 2012/29/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv[22], az (EU) 2024/1348 európai parlamenti és tanácsi rendelet[23], az (EU) 2024/1346 európai parlamenti és tanácsi irányelv[24] és a 2003/86/EK tanácsi irányelv[25] hatálya alá tartoznak. Az ajánlás- és következtetéstervezetek joghatással bíró jogi aktusok. Ezért helyénvaló meghatározni az Unió által a Részes Felek Bizottságában a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködéssel, a menekültüggyel és a visszaküldés tilalmával kapcsolatos kérdések tekintetében képviselendő álláspontot.

(7) Meg kell jegyezni, hogy az egyezmény bizonyos cikkeivel kapcsolatos ajánlások csak részben tartoznak az Unió hatáskörébe. Így a 49. és 50. cikkre vonatkozó ajánlások tekintetében ez a határozat nem sértheti a tagállamoknak az igazságszolgáltatási rendszereik belső szervezésére és igazgatására vonatkozó hatáskörét; ami a 11. és 20. cikkre vonatkozó ajánlásokat illeti, ez a határozat nem sértheti a tagállamoknak az egészségügyi szolgáltatások és az orvosi ellátás megszervezésére és biztosítására vonatkozó hatáskörét; ami a 14. cikkre vonatkozó ajánlásokat illeti, ez a határozat nem sértheti a tagállamoknak az oktatás tartalmára és az oktatási rendszerek megszervezésére vonatkozó hatáskörét, a 31. cikkre vonatkozó ajánlások tekintetében pedig e határozat nem érintheti a tagállamok családjogi hatáskörét.

(8) Albánia esetében az egyezmény végrehajtásáról szóló ajánlástervezet szerint biztosítani kell a nők elleni erőszak valamennyi formájának megelőzésére és leküzdésére irányuló szakpolitikák és intézkedések elegendő és fenntartható finanszírozását, többek között a nőjogi szervezetek finanszírozásának biztosítására irányuló átlátható eljárások révén (az egyezmény 8. cikke); tudatosságnövelő kampányokat vagy programokat kell támogatni és hatásukat rendszeres értékelni kell (az egyezmény 12. cikke); biztosítani kell az érintett szakemberek képzését és az ilyen képzés nyomon követését (az egyezmény 15. cikke); ki kell bővíteni az elkövetőknek szóló meglévő programokat, és be kell vezetni kifejezetten a szexuális erőszak elkövetőit célzó programokat (az egyezmény 16. cikke); biztosítani kell az erőszak áldozatainak hozzáférését az átfogó egészségügyi szolgáltatásokhoz (az egyezmény

---

21 Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2024/1385 irányelve (2024. május 14.) a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről (HL L, 2024/1385, 2024.5.24., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1385/oj).

22 Az Európai Parlament és a Tanács 2012/29/EU irányelve (2012. október 25.) a bűncselekmények áldozatainak jogaira, támogatására és védelmére vonatkozó minimumszabályok megállapításáról és a 2001/220/IB tanácsi kerethatározat felváltásáról (HL L 315., 2012.11.14., 57. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2012/29/oj).

23 Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2024/1348 rendelete az Unión belüli nemzetközi védelem iránti közös eljárás létrehozásáról, valamint a 2013/32/EU irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L, 2024/1348, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj).

24 Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2024/1346 irányelve (2024. május 14.) a nemzetközi védelmet kérelmezők befogadására vonatkozó szabályok megállapításáról (HL L, 2024/1346, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1346/oj).

25 A Tanács 2003/86/EK irányelve (2003. szeptember 22.) a családegyesítési jogról (HL L 251., 2003.10.3., 12. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2003/86/oj).

20. cikke), növelni kell a női áldozatok, különösen a speciális szükségletű nők számára rendelkezésre álló szolgáltatások finanszírozását és számát (az egyezmény 20. cikke); elegendő támogatási szakszolgálatot kell létrehozni valamennyi női áldozat és gyermekeik számára, függetlenül attól, hogy az áldozatnak szándékában áll-e bejelenteni az erőszakot, és biztosítani kell, hogy a nemzeti segélyvonalak finanszírozásban részesüljenek (az egyezmény 22. cikke); biztosítani kell a szexuális erőszak áldozatainak igazságügyi orvosszakértői vizsgálathoz való hozzáférését, függetlenül attól, hogy az áldozatnak szándékában áll-e bejelenteni a bűncselekményt, és az igazságügyi bizonyítékok megfelelő tárolását (az egyezmény 25. cikke); intézkedéseket kell hozni a nők elleni erőszakkal kapcsolatos valamennyi büntetőügyben a kötelező békéltetés megszüntetésére; javítani kell a bűnüldöző szervek tagjainak kapacitását, ismereteit és reagálását annak érdekében, hogy kellő időben tett és az áldozatokat figyelembe vevő válaszlépések szülessenek, és intézkedéseket kell hozni a női áldozatok által tett bejelentések javítása érdekében (az egyezmény 49. és 50. cikke); az egyezmény hatálya alá tartozó erőszak valamennyi formájával kapcsolatos esetekben biztosítani kell kockázatértékelési eljárások alkalmazását, az összes érintett ügynökséggel egyeztetve (az egyezmény 51. cikke); jobban ki kell használni az azonnali távoltartási határozatok elrendelésének lehetőségét, valamint az ilyen határozatokat nyomon kell követni és végre kell hajtani (az egyezmény 52. cikke); biztosítani kell a védelmi határozatok elérhetőségét és hozzáférhetőségét minden áldozat számára, továbbá az ilyen határozatok végrehajtását és nyomon követését, többek között a határozatok megsértése esetén alkalmazandó szankciók révén (az egyezmény 53. cikke); valamint biztosítani kell a védőintézkedések végrehajtásának értékelését, és azt, hogy azok összhangban legyenek az egyezménnyel (az egyezmény 56. cikke). Mivel az említett kérdésekre vonatkozó következtetések összhangban állnak a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés területén az uniós szakpolitikákkal és célkitűzésekkel, és nem vetnek fel aggályokat az uniós jog tekintetében, az Unió álláspontja az kell, hogy legyen, hogy nem emel kifogást az Albániának címzett ajánlás elfogadása ellen.

(9) Ausztria esetében az egyezmény végrehajtásáról szóló ajánlástervezet szerint el kell fogadni és az egyezményhez kell igazítani a „kapcsolati erőszak” fogalommeghatározását (az egyezmény 3. cikke); hosszú távú átfogó cselekvési tervet/stratégiai szakpolitikai dokumentumot kell kidolgozni az egyezmény hatálya alá tartozó erőszak valamennyi formájára vonatkozóan (az egyezmény 7. cikke); ki kell igazítani az adatkategóriákat az igazságügyi ágazat általi felhasználáshoz, és adatokat kell gyűjteni a szociális szolgálatokkal kapcsolatba lépő nők és lányok számáról (az egyezmény 11. cikke); megelőző intézkedések útján fokozni kell az erőfeszítéseket az előítéletek és a nemi sztereotípiák felszámolására az osztrák társadalomban – többek között tudatosságnövelő kampányokkal vagy programokkal – annak érdekében, hogy tájékoztassák az áldozatokat a támogató szolgáltatások elérhetőségéről, továbbá értékelni kell az intézkedések hatását (az egyezmény 12. cikke); biztosítani kell, hogy az érintett szakemberek megfelelő képzésben részesüljenek (az egyezmény 15. cikke); biztosítani kell, hogy az áldozatok hozzáférjenek a támogató szolgáltatásokhoz, beleértve a lakhatást és a sérüléseket dokumentáló igazságügyi orvosszakértői jelentések kiadását; biztosítani kell, hogy az országban elegendő számú férőhely álljon rendelkezésre a menedékhelyeken (az egyezmény 22. cikke); szexuális erőszakkal foglalkozó áldozatsegítő központokat kell létrehozni szerte az országban, és biztosítani kell a szexuális erőszak áldozatainak hatékony támogatását (az egyezmény 25. cikke); meg kell erősíteni az érintett illetékes hatóságok közötti információmegosztást a gyermekfelügyeleti és a láthatási joggal kapcsolatos ügyekben (az egyezmény 31.

cikke); valamint biztosítani kell a védelmi határozatok alkalmazását, továbbá a távoltartást elrendelő határozatok és a védelmi határozatok közötti hézagok elkerülését (az egyezmény 53. cikke). Mivel az említett kérdésekre vonatkozó következtetések összhangban állnak a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés területén az uniós szakpolitikákkal és célkitűzésekkel, és nem vetnek fel aggályokat az uniós jog tekintetében, az Unió álláspontja az kell, hogy legyen, hogy nem emel kifogást az Ausztriának címzett ajánlás elfogadása ellen.

(10) Dánia esetében az egyezmény végrehajtásáról szóló ajánlástervezet szerint biztosítani kell, hogy a nőkkel szembeni erőszak formáinak vonatkozó fogalommeghatározásai összhangban legyenek az egyezménnyel (az egyezmény 3. cikke); hosszú távú nemzeti stratégiát kell kidolgozni az egyezménnyel összhangban (az egyezmény 7. cikke); biztosítani kell a források megfelelő elosztását, beleértve a családon belüli erőszak áldozatait fogadó menedékhelyekre szánt forrásokat is (az egyezmény 8. cikke); biztosítani kell az összegyűjtött adatok bontását és bizalmas kezelését (az egyezmény 11. cikke); előtérbe kell helyezni a nemek közötti egyenlőséget figyelembe vevő megközelítést a megelőző kezdeményezésekben (az egyezmény 12. cikke); biztosítani kell az érintett szakemberek rendszeres alap- és továbbképzését (az egyezmény 15. cikke); intézményesített együttműködési struktúrákat kell létrehozni a hatékony többszereplős együttműködés biztosítása érdekében (az egyezmény 18. cikke); a menedékhelyek számára biztosítani kell a pszichológiai tanácsadáshoz, a minőségi előírásokhoz, az akadálymentességhez és a pénzügyi fenntarthatósághoz való hozzáférést, valamint biztosítani kell a szükséges támogatást a szexuális erőszak áldozatainak (az egyezmény 22. és 25. cikke); fel kell hívni a büntető igazságszolgáltatási szereplők figyelmét az új büntetőjogi jogszabályokra (az egyezmény 49. és 50. cikke); biztosítani kell, hogy a kockázatértékelést az érintett szereplőkkel egyeztetve végezzék (az egyezmény 51. cikke); fokozni kell az azonnali távoltartási határozatok és védelmi határozatok alkalmazását a megfelelési arány nyomon követése és az ilyen határozatok megsértése esetén alkalmazandó szankciók biztosítása érdekében (az egyezmény 52. és 53. cikke); valamint biztosítani kell az áldozatvédelmi intézkedések megfelelő végrehajtását a nyomozás és a bírósági eljárás során (az egyezmény 56. cikke). Mivel az említett kérdésekre vonatkozó következtetések összhangban állnak a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés területén az uniós szakpolitikákkal és célkitűzésekkel, és nem vetnek fel aggályokat az uniós jog tekintetében, az Unió álláspontja az kell, hogy legyen, hogy nem emel kifogást a Dániának címzett ajánlás elfogadása ellen.

(11) Finnország esetében az egyezmény végrehajtásáról szóló ajánlástervezet szerint hosszú távú nemzeti stratégiát kell kidolgozni az átfogó, összehangolt megközelítés biztosítása érdekében (az egyezmény 7. cikke); elegendő állami finanszírozást és fenntartható finanszírozási mechanizmusokat kell biztosítani az áldozatoknak szakértői támogatást nyújtó nem kormányzati szervezetek számára (az egyezmény 8. cikke); szabványosított adatkategóriákat kell létrehozni és harmonizálni kell az adatgyűjtési rendszereket (az egyezmény 11. cikke); rendszeresen tudatosságnövelő kampányokat kell szervezni (az egyezmény 12. cikke); biztosítani kell az érintett szakemberek rendszeres képzését (az egyezmény 15. cikke); létre kell hozni a kapcsolati erőszak elkövetőinek szóló programokat (az egyezmény 16. cikke); intézményesített, több ügynökséget összefogó, az érintett szereplők közötti koordinációs struktúrákat kell létrehozni (az egyezmény 18. cikke); támogató szolgálatokat kell létrehozni az áldozatok felépülésének és függetlenségének megkönnyítése érdekében (az egyezmény 20. cikke); növelni kell a menedékhelyek számát és az azokhoz való hozzáférést (az egyezmény 22. cikke); biztosítani kell a szexuális erőszak áldozatait

segítő válságközpontok megfelelő földrajzi eloszlását a szexuális erőszak valamennyi áldozatának támogatása érdekében (az egyezmény 25. cikke); biztosítani kell, hogy a közvetítés ne érintse hátrányosan a nyomozást, és ne akadályozza az áldozatok igazságszolgáltatáshoz való hozzáférését (az egyezmény 48. cikke); biztosítani kell, hogy a bűnüldöző szervek tagjai megfelelő képzésben részesüljenek a nők elleni erőszak eseteire való reagálás, valamint azok kellő időben történő és megfelelő kivizsgálása érdekében (az egyezmény 49. és 50. cikke); intézkedéseket kell hozni egy szisztematikusan alkalmazott szabványosított kockázatértékelési mechanizmus létrehozására (az egyezmény 51. cikke), az azonnali távoltartási határozatok és védelmi határozatok alkalmazásának fokozására, valamint az ilyen határozatok nyomon követésének megerősítésére (az egyezmény 52. és 53. cikke). Mivel az említett kérdésekre vonatkozó következtetések összhangban állnak a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés területén az uniós szakpolitikákkal és célkitűzésekkel, és nem vetnek fel aggályokat az uniós jog tekintetében, az Unió álláspontja az kell, hogy legyen, hogy nem emel kifogást a Finnországnak címzett ajánlás elfogadása ellen.

(12) Monaco esetében az egyezmény végrehajtásáról szóló ajánlástervezet szerint el kell fogadni a kapcsolati erőszak egyezménnyel összhangban álló fogalommeghatározását (az egyezmény 3. cikke); hosszú távú, átfogó stratégiát kell kidolgozni az átfogó és összehangolt szakpolitikai megközelítés elérése érdekében (az egyezmény 7. cikke); folytatni kell a nők elleni erőszaknak az egyezmény hatálya alá tartozó valamennyi formájával kapcsolatos adatgyűjtés fejlesztését (az egyezmény 11. cikke); ki kell terjeszteni a kapcsolati erőszak megelőzésére irányuló intézkedéseket az isztambuli egyezmény hatálya alá tartozó egyéb erőszakformákra (az egyezmény 12. cikke): intézkedéseket kell hozni annak érdekében, hogy felhívják a figyelmet a nők elleni erőszakra az iskolákban (az egyezmény 14. cikke); létre kell hozni az erőszak elkövetőinek szóló programokat (az egyezmény 16. cikke); nemzeti segélyvonalat kell létrehozni az erőszak áldozataivá vált nők számára, és folytatni kell az egyezmény hatálya alá tartozó erőszak áldozatai számára nyújtott szakszolgálatok fejlesztését (az egyezmény 22. cikke); válságközpontot kell létrehozni az erőszakos közösülés vagy a szexuális erőszak áldozatai számára (az egyezmény 25. cikke); biztosítani kell, hogy a büntetőeljárásokban részt vevő szakemberek elegendő szakértelemmel rendelkezzenek, és a nemekhez kapcsolódó szempontokat figyelembe vevő képzésben részesüljenek (az egyezmény 49. és 50. cikke); egységesíteni kell az erőszak egyezmény hatálya alá tartozó valamennyi formájával kapcsolatos összehangolt kockázatértékelés gyakorlatát az érintett szolgálatok számára (az egyezmény 51. cikke); valamint biztosítani kell az áldozatok jogainak védelmét a nyomozás és a bírósági eljárás során (az egyezmény 56. cikke). Mivel az említett kérdésekre vonatkozó következtetések összhangban állnak a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés területén az uniós szakpolitikákkal és célkitűzésekkel, és nem vetnek fel aggályokat az uniós jog tekintetében, az Unió álláspontja az kell, hogy legyen, hogy nem emel kifogást a Monacónak címzett ajánlás elfogadása ellen.

(13) Montenegró esetében az egyezmény végrehajtásáról szóló ajánlástervezet szerint elegendő pénzügyi és humán erőforrást kell biztosítani a nők elleni erőszak megelőzését és az ellene folytatott küzdelmet célzó szakpolitikákhoz, intézkedésekhez és jogszabályokhoz, valamint fenntartható finanszírozást kell biztosítani a nem kormányzati szervezetek számára (az egyezmény 8. cikke); biztosítani kell, hogy valamennyi érdekelt fél gyűjtse és lebontsa az adatokat, valamint az adatgyűjtés harmonizálását (az egyezmény 11. cikke); fokozni kell a rendszeres megelőző intézkedések végrehajtására irányuló erőfeszítéseket, tudatosságnövelő kampányokat

kell folytatni, és hangsúlyozni kell, hogy az interszekcionális megkülönböztetés áldozatai jobban ki vannak téve az erőszak kockázatának (az egyezmény 12. cikke); biztosítani kell a nők elleni erőszakkal kapcsolatos az alap- és továbbképzést valamennyi érintett szakember számára (az egyezmény 15. cikke); a kapcsolati erőszak és a szexuális erőszak elkövetőinek szóló programokat kell létrehozni és bővíteni (az egyezmény 16. cikke); garantálni kell, hogy az egészségügyi szolgáltatók elsőbbséget biztosítsanak a nők elleni erőszak és a kapcsolati erőszak női áldozatainak, és tiszteletben tartsák magánéletüket (az egyezmény 20. cikke); fokozni kell a többszereplős együttműködést (az egyezmény 18. cikke); javítani kell az áldozatokat segítő szakszolgálatok elérhetőségét (az egyezmény 22. cikke); válságközpontokat kell létrehozni szerte az országban a szexuális erőszak áldozatai számára (az egyezmény 25. cikke); biztosítani kell a nők elleni erőszakkal kapcsolatos információk megosztását az illetékes bíróságok között a polgári jogi eljárásokban (az egyezmény 31. cikke); biztosítani kell a nők elleni erőszak és a kapcsolati erőszak hatékony és időben történő kivizsgálását és büntetőeljárás alá vonását, többek között annak garantálása révén, hogy az érintett szakemberek rendelkezzenek a szükséges szakértelemmel (az egyezmény 49. és 50. cikke); biztosítani kell, hogy kapcsolati erőszak esetén az érintett illetékes hatóságokkal együttműködve rendszeresen végezzenek kockázatértékelést (az egyezmény 51. cikke); biztosítani kell, hogy a nők elleni erőszak valamennyi áldozata – köztük a gyermekek – számára elérhető legyen az azonnali távoltartási határozat eszköze (az egyezmény 52. cikke); biztosítani kell a védelmi határozatok hatékony nyomon követését és a határozat megsértésének szankcionálását (az egyezmény 53. cikke); valamint biztosítani kell a meglévő védőintézkedések hatékony alkalmazását, és további védőintézkedések bevezetését az egyezménnyel összhangban (az egyezmény 56. cikke). Mivel az említett kérdésekre vonatkozó következtetések összhangban állnak a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés területén az uniós szakpolitikákkal és célkitűzésekkel, és nem vetnek fel aggályokat az uniós jog tekintetében, az Unió álláspontja az kell, hogy legyen, hogy nem emel kifogást a Montenegrónak címzett ajánlás elfogadása ellen.

(14) Spanyolország esetében az egyezmény végrehajtásáról szóló ajánlástervezet szerint biztosítani kell a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak megelőzésére és leküzdésére irányuló meglévő szakpolitikák végrehajtását, és be kell vonni a nem kormányzati szervezeteket a szakpolitikai döntéshozatalba, valamint a szakpolitikák és intézkedések értékelésébe (az egyezmény 7. cikke); biztosítani kell az összegyűjtött adatok bontását és az adatgyűjtés harmonizálását (az egyezmény 11. cikke); meg kell tanítani a gyermekeknek, hogy a szexuális kapcsolatok központi eleme a beleegyezés (az egyezmény 14. cikke); javítani kell valamennyi érintett szakember képzését (az egyezmény 15. cikke); javítani kell az elkövetőknek szóló programok egyezménynek való megfelelését (az egyezmény 16. cikke); létre kell hozni többszereplős együttműködési mechanizmusokat az erőszak egyezmény hatálya alá tartozó valamennyi formájával kapcsolatban valamennyi érintett szereplővel, és adott esetben egyablakos szolgáltatásokat kell létrehozni (az egyezmény 18. cikke); biztosítani kell, hogy a szexuális erőszak valamennyi áldozata hozzáférjen a támogató szolgáltatásokhoz (az egyezmény 25. cikke); erősíteni kell a polgári bíróságok és a büntetőbíróságok közötti információmegosztást, és fokozni kell az annak biztosítására irányuló intézkedéseket, hogy a felügyelt kapcsolattartást lebonyolító létesítmények elegendő forrással rendelkezzenek (az egyezmény 31. cikke); kezelni kell azon tényezőket, amelyek megakadályozzák az áldozatokat az erőszak bejelentésében, és amelyek másodlagos viktimizációhoz vezetnek (az egyezmény 49. és 50. cikke); biztosítani kell, hogy az illetékes hatóságok az egyezménnyel összhangban

rendelkezzenek az azonnali távoltartási határozatok elrendeléséhez szükséges jogkörrel (az egyezmény 52. cikke); valamint intézkedéseket kell hozni a védelmi határozatok megsértésének megfelelő kezelésére (az egyezmény 53. cikke). Mivel az említett kérdésekre vonatkozó következtetések összhangban állnak a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés területén az uniós szakpolitikákkal és célkitűzésekkel, és nem vetnek fel aggályokat az uniós jog tekintetében, az Unió álláspontja az kell, hogy legyen, hogy nem emel kifogást a Spanyolországnak címzett ajánlás elfogadása ellen.

(15) Svédország esetében az egyezmény végrehajtásáról szóló ajánlástervezet szerint a nők elleni erőszakkal kapcsolatos szakpolitikáknak figyelembe kell venniük az interszekcionális megkülönböztetésnek kitett áldozatok szükségleteit, értékelniük kell a hatásaik felmérésére irányuló stratégiákat, és biztosítaniuk kell, hogy a szakpolitikák a nők elleni erőszak nemi szempontú megértését alkalmazzák (az egyezmény 3. és 7. cikke); biztosítani kell a támogató szakszolgáltatásokat nyújtó nőjogi szervezetek finanszírozásának fenntartható szintjét (az egyezmény 8. cikke); biztosítani kell az adatgyűjtés harmonizálását és az adatok bontását (az egyezmény 11. cikke); bővíteni kell a megelőző intézkedések körét a nők elleni erőszak valamennyi formája tekintetében (az egyezmény 12. cikke); be kell vezetni az érintett szakemberek számára az erőszak egyezmény hatálya alá tartozó valamennyi formájáról szóló szisztematikus képzést, valamint e képzés értékelését (az egyezmény 15. cikke); az egyezménnyel összhangban minimumszabványokat kell kidolgozni az elkövetőknek szóló programokra vonatkozóan, és biztosítani kell azok értékelését (az egyezmény 16. cikke); az érintett ügynökségek közötti koordinációs és együttműködési mechanizmusokat kell elfogadni, és adott esetben lehetővé kell tenni, hogy azok ugyanazon a helyszínen legyenek (az egyezmény 18. cikke); biztosítani kell, hogy a szociális szolgálatok megfelelő támogatást és segítséget nyújtsanak valamennyi áldozatnak, beleértve a gyakorlati ügyekben nyújtott támogatást is (az egyezmény 20. cikke); növelni kell az elérhető menedékhelyek számát és biztosítani kell az azokhoz való hozzáférést valamennyi áldozat és gyermekeik számára (az egyezmény 22. cikke); biztosítani kell, hogy az ország egész területén elegendő számú válságközpont legyen az erőszakos közösülés és/vagy szexuális erőszak áldozatai számára (az egyezmény 25. cikke); olyan biztonságos helyszíneknek kell rendelkezésre állniuk, ahol a felügyelt kapcsolattartásra képzett szakemberek segítségével kerülhet sor (az egyezmény 31. cikke); erősíteni kell a rendőrség azon képességét, hogy reagáljon és kivizsgálja a nőkkel szembeni erőszak valamennyi formáját, beleértve annak online megjelenési formáit is, és intézkedéseket kell hozni annak ösztönzésére, hogy az interszekcionális megkülönböztetés kockázatának kitett nők bejelentést tegyenek (az egyezmény 49. és 50. cikke); biztosítani kell, hogy szisztematikusan, összehangolt módon végezzenek kockázatértékeléseket az áldozatokra és gyermekeikre vonatkozóan (az egyezmény 51. cikke); továbbá intézkedéseket kell hozni annak biztosítására, hogy az azonnali távoltartási határozatokat, távoltartási végzéseket és védelmi határozatokat (a közös otthontól távoltartó határozatokat) gyorsan, azonnali hatállyal rendeljék el, hatékonyan nyomon kövessék és azokat megfelelő szankciók kísérjék (az egyezmény 52. és 53. cikke). Mivel az említett kérdésekre vonatkozó következtetések összhangban állnak a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés területén az uniós szakpolitikákkal és célkitűzésekkel, és nem vetnek fel aggályokat az uniós jog tekintetében, az Unió álláspontja az kell, hogy legyen, hogy nem emel kifogást a Svédországnak címzett ajánlás elfogadása ellen.

(16) San Marino esetében az egyezmény végrehajtásáról szóló következtetéstervezet szerint fenntartható finanszírozás biztosításával támogatni kell a civil társadalmi szervezeteket

az együttműködési mechanizmusok létrehozásában, és biztosítani kell, hogy a nemzeti koordináló szerv egyeztessen a civil társadalmi szervezetekkel (az egyezmény 9. és 10. cikke); közös adatgyűjtési rendszer alapján javítani kell a lebontott adatok gyűjtését a viktimizációs felmérések rendszeres elvégzése és a kutatási tevékenységek előmozdítása érdekében (az egyezmény 11. cikke); továbbá biztosítani kell az egyezmény nők elleni erőszak áldozatainak tartózkodási státuszáról szóló 59. cikkében foglalt követelményeknek való megfelelést (az egyezmény 59. cikke). Mivel az említett kérdésekre vonatkozó következtetések összhangban állnak a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés, a menekültügy és a visszaküldés tilalma területén az uniós szakpolitikákkal és célkitűzésekkel, és nem vetnek fel aggályokat az uniós jog tekintetében, az Unió álláspontja az kell, hogy legyen, hogy nem emel kifogást a San Marinónak címzett következtetések elfogadása ellen.

(17) Szlovénia esetében az egyezmény végrehajtásáról szóló következtetéstervezet szerint a koordináló szerv szerepét a teljes mértékben intézményesített szervekre kell bízni, és biztosítani kell a szükséges humán és pénzügyi erőforrást (az egyezmény 10. cikke); biztosítani kell az erőszak egyezmény hatálya alá tartozó valamennyi formájával kapcsolatos átfogó adatgyűjtést (az egyezmény 11. cikke); meg kell erősíteni a polgári és büntetőbíróságok közötti információcserét (az egyezmény 31. cikke); biztosítani kell, hogy a bűnüldöző hatóságok gyorsan és megfelelően reagáljanak a nők elleni erőszakra (49. és 50. cikk); valamint a párkapcsolaton belüli nemi erőszak hivatalból büntetőeljárás alá vonásával kapcsolatos ügyekben biztosítani kell az egyezménynek való megfelelést (az egyezmény 55. cikke). Mivel az e kérdésekkel kapcsolatos következtetések összhangban állnak a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés területeire vonatkozó uniós szakpolitikákkal és célkitűzésekkel, és nem vetnek fel aggályokat az uniós joggal kapcsolatban, az Unió álláspontja az, hogy nem emel kifogást a Szlovéniának címzett következtetések elfogadása ellen.

(18) Írországra nézve nem kötelező érvényű az (EU) 2023/1076 tanácsi határozat, ezért Írország nem vesz részt e határozat elfogadásában.

(19) Az Európai Unióról szóló szerződéshez és az Európai Unió működéséről szóló szerződéshez csatolt, Dánia helyzetéről szóló 22. jegyzőkönyv 1. és 2. cikke értelmében Dánia nem vesz részt ennek a határozatnak az elfogadásában, az rá nézve nem kötelező és nem alkalmazandó,

ELFOGADTA EZT A HATÁROZATOT:

1. cikk

Az egyezmény 67. cikke alapján létrehozott Részes Felek Bizottságának 18. ülésén az Unió által képviselendő álláspont az, hogy nem emel kifogást a következő jogi aktusok elfogadása ellen:

(1) Ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Albánia [IC-CP(2025)2-prov];

(2) Ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Ausztria [IC-CP(2025)3-prov];

(3) Ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Dánia [IC-CP(2025)4-prov];

(4) Ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Finnország [IC-CP(2025)5-prov];

(5) Ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Monaco [IC-CP(2025)6-prov];

(6) Ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Montenegró [IC-CP(2025)7-prov];

(7) Ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Spanyolország [IC-CP(2025)8-prov];

(8) Ajánlások – A bizalom építése támogatás, védelem és igazságszolgáltatás révén az isztambuli egyezmény alapján – Svédország [IC-CP(2025)9-prov];

(9) Következtetések a Részes Felek Bizottsága által San Marino tekintetében elfogadott ajánlások végrehajtásáról [IC-CP(2025)10-prov]; valamint

(10) Következtetések a Részes Felek Bizottsága által Szlovénia tekintetében elfogadott ajánlások végrehajtásáról [IC-CP(2025)11-prov].

2. cikk

Ez a határozat az elfogadásának napján lép hatályba.

Kelt Brüsszelben, -án/-én.

a Tanács részéről
az elnök